

și de acum el are putere să ne ispitească. Îmi aduc aminte de un lucru pe care îl spune el, ca să vedeți cum stau lucrurile aici. El spune că un monah care a plecat din mănăstirea lui din neascultare – s-a supărat pe acolo, să zicem, la un moment dat; s-a supărat pe duhovnic sau pe stareț și a plecat din mănăstirea lui – chiar dacă se căiește și se întoarce în mănăstire i-a dat drepturi celui rău să-l ispitească până la moarte cu gândurile de nestatornicie. El nu va mai fi în Harul cel dintâi. În Harul cel dintâi, gândurile nu aveau atâta putere

asupra lui. Acum va trebui să rabde această hărțuire a gândurilor poate până la moarte pentru că el singur a dat putere celui rău împotriva lui. Dar în Taina Pocăinței – repet – primește puterea să se lupte. Deci cel care a pierdut Harul cel dintâi nu trebuie să se aștepte ca să-i fie ușoară calea de întoarcere, ci trebuie să-și asume bărbătește greutățile drumului de întoarcere și să alerge mereu la Taina Pocăinței, să înprospăteze în el mereu Harul Pocăinței.

Sursa: <https://www.cuvantul-ortodox.ro/>

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 10 februarie	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie
Marti 11 februarie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 15 februarie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 16 februarie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. I Corinteni 6, 12-20; Ev. Luca 15, 11-32; glas 7, voscr. 1 → Duminica a 34-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului risipitor) → Sfântul Mucenic Pamfil preotul → Sfântul Mucenic Valent diaconul → Sfântul Ierarh Flavian, arhiepiscopul Constantinopolului

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

"Se cade ca prin toate și mai ales prin pacea sufletului să dăm odihnă Duhului Sfânt în noi, ca să avem sfeșnicul cunoștinței luminând în noi pururea."

– Sfântul Diadoh al Foticeii

Nr. 567 / 9 februarie 2025

arhimandritul
BARTOLOMEU

LUMEA LĂUNTRICĂ

În fiecare zi suntem martorii cazurilor grele prin care trec cei din jurul nostru, precum și noi înșine. Se aud atât de des strigăte de agonie și deznădejde, care ne descoperă

neputința de a da soluții problemelor pe care le întâmpinăm.

Ca niște ziduri înalte s-au ridicat în fața noastră toate problemele, înfățișând chiar lucrul cel mai mic drept un adevărat impas. O povară de nedescris ne încovoie, fără a putea să ridicăm capul ori să luăm o gură de aer, ne sufocăm...

În jurul nostru toate sunt negre, căutăm răspunsuri, dar în întuneric nu se vede nimic. În minte este tulburare, cugetare limpede nicicum.

Semănăm cu o fortăreață fără strajă, cu o oaste în luptă fără unitate și organizare. Vrajmașul ne va lovi, nu va afla nicio împotrivire și va lua în stăpânire fortăreața. Fortărețele se surpă din interior! Când nu există trezvie, organizare, credință și nădejde, apărarea cade și se deschide calea liberă dușmanului.

La fel și noi, când nu luăm aminte la lumea noastră lăuntrică, când nu avem o unitate lăuntrică, deznădăjduim, ne pierdem curajul, ne pierdem credința și devenim o pradă ușoară pentru vrajmașul care stă la pândă.

Nepăsarea față de lumea noastră lăuntrică se vede din tulburarea care ne stăpânește, furia, mânia ușuratică și neînfrântă.

Rugăciunea este mijlocul prin care se formează lumea noastră lăuntrică. Prin ea se aprinde o lumină, care dă puțină de a ne orienta, împrăștiind întunericul.

Când există orientare, există luptă, strădanie, înaintare pe cale. Se naște dispoziția pentru luptă. Dispoziția naște nădejdea, nădejdea alungă impasul. Mai mult, suntem gata să înfruntăm oricâte situații ne sunt puse înaintea și orice probleme s-ar ivi.

În cele din urmă, cea mai mare problemă a noastră este preocuparea exclusivă cu lumea noastră exterioară, în vreme ce față de cea lăuntrică suntem nepăsători. Însă, preocupându-ne doar de înfățișarea noastră exterioară și de lupta pentru supraviețuire, ajungem să înfruntăm doar greutățile din afară care apar și pe care suntem chemați să le depășim. Atunci, cu adevărat, situația este fără ieșire și toate ni se par un munte, fiindcă nu există acel ceva lăuntric care să ne dea curaj și nădejde, care să ne facă să depășim problemele, să cerem ajutor de sus.

Nu numai cu pâine va trăi omul (Matei 4, 4). Răspicat și lămurit este cuvântul lui Hristos!

Viața omului nu depinde numai de hrana exterioară, ci și de cea duhovnicească.

Egoismul nu ne lasă să ne înțelegem greșeala.

Ni-i face neconținut pe ceilalți dușmani, și, astfel, greșeala rămâne. Întotdeauna va exista un vrăjmaș care ne va amenința și el va purta toată vina, niciodată noi înșine.

Să nu uităm lucrul de căpetenie: și pierderea Raiului s-a petrecut dinlăuntrul său. Niciun vrăjmaș din afară nu-l amenința.

Dacă cei întâi-zidiți n-ar fi uitat iubirea lui Dumnezeu, n-ar fi crezut cuvintelor șarpelui și ar fi cerut iertare. Raiul a fost pierdut fără amenințare, numai și numai din pricina egoismului. Să punem capăt acestei nepăsări primejdioase și să ne preocupe faptul că ne lipsește cu desăvârșire luarea-aminte la lumea noastră lăuntrică.

Să avem dragoste față de noi înșine, după porunca lui Hristos, ca să ne iubim și aproapele.

Probleme în viața noastră vor fi atât cât vom fi și noi aici, pe pământ. Având o lume lăuntrică sănătoasă, vom avea întotdeauna dispoziția și optimismul pentru rezolvarea lor, oricât de mari ar fi acele probleme. Să ne întărim lumea lăuntrică prin credința în Dumnezeu, rugăciune și spovedanie, ca să fie mereu gata să ne sprijine și să nu ne trădeze în lupta de zi cu zi cu lumea noastră cea din afară.

Sursa: **Arhimandritul Bartolomeu, Leacul mântuitor al iubirii. Gânduri și cuvinte duhovnicești pentru mintea și inima omului**, Editura Sophia, București, 2023

părintele ARSENIE MUSCALU

harul pocăinței

- Avem mai multe întrebări privitoare la pierderea trăirii celor care L-au cunoscut pe Dumnezeu: Cum facem ca întâlnirea cu Dumnezeu în Biserică să nu devină o rutină? Cum să ne păstrăm trăirea și emoția întâlnirii cu Dumnezeu?

- O ispită a tinereții este și această sete de impresii, sete de noi trăiri. Și o nestatornicie, așa zice așa, o neașezare, o lipsă de statornicie.

Caut să vă citesc aici din Apocalipsa ce i s-a spus îngerului Bisericii din Sardes: "Știu faptele tale, că ai nume, că trăiești, dar ești mort. Priveghează și întărește ce a mai rămas și era să moară, căci n-am găsit faptele tale depline înaintea Dumnezeului meu".

Și iată că ne și spune ce e de făcut: "Drept aceea, adu-ți aminte cum ai primit și ai auzit și păstrează și te pocăiește. Iar de nu vei priveghea, voi veni ca un fur și nu vei ști în care ceas voi veni asupra ta".

Deci aceasta are de făcut cel ce nu a rămas în Harul cel dintâi: "Adu-ți aminte cum ai primit și ai auzit"; doar tu știi, știi mai bine ca oricine ce a fost în inima ta atunci. Trebuie să-ți spună cineva din afară? Tu știi bine!

"Adu-ți aminte cum ai primit și ai auzit și păstrează și te pocăiește".

De aceea avem Taina Pocăinței în Biserică. Noi cred că nu ne folosim îndeajuns de ea, nu conștientizăm îndeajuns cât de mare este puterea acestei Taine. Nu este om care să fi venit la Taina Pocăinței cu sinceritate, cu dorință sinceră de îndreptare, cu mărturisire sinceră, în orice fel de păcate ar fi căzut el și care să nu simtă în el după Taina Sfintei Spovedanii împrăștiindu-se lucrarea Harului. E adevărat, omul care a căzut din Harul cel dintâi trebuie să-și asume ca pe un canon tot chinul care urmează pe drumul întoarcerii lui la Dumnezeu. Calea lui nu va fi lină, el trebuie să fie conștient de lucrul acesta. Ai primit o dată un Dar, Dumnezeu ți-a dat Harul Lui în dar, te-a chemat în Dar cu dragostea Lui. Ai disprețuit Harul Lui, l-ai calcat în picioare, l-ai îngropat, l-ai întunecat cu mândria, cu mânia, cu desfrânarea, cu păcatele trupești, cu slava deșartă. Acum nu te aștepta ca drumul întoarcerii să-ți fie ușor. Toate pe care le-ai făcut se vor scula acum cumva asupra ta, dar în Taina Pocăinței primești puterea să te lupți cu ele. Calea celui care se pocăiește nu mai este lină și ușoară. Calea celui care se pocăiește este, să zic așa, o cale între bucurie și durere; el simte când bucuria și încredințarea că va fi iarăși cu Dumnezeu, când simte teama și durerea și chinul pentru că păcatele vechi îl urmăresc.

Cuviosul Paisie Aghioritul spune că prin păcatele noastre am dat drepturi celui rău împotriva noastră